

vzamejo prednje šance, noč jim ustavi krvavo delo. Drugi den najdejo Rusi tabor posejan s tisoči in tisoči mrtvecev, a živi sovražniki so pobegnoli; boj je moral biti precej trd, ker imajo Rusi 7 oficirjev in 178 vojakov mrtvih, a 16 oficirjev in 234 vojakov ranjenih. Sedaj bodo Rusi kmalu prišli v Merw in Herat, ki je uže v Afganistanu. Angleži se tega močno bojijo tem bolj, ker so se Rusi pobotali s Kitajci in tem proti izplači 5 milijonov rubljev dali trgovsko mesto Kuldžo nazaj. — V Afganistanu pa se Angleži sedaj bližajo Kabulu, vladar Jakub-Khan je k njim pribežal. Ulovljenega Cetevoja, kralja Zulu-Kaferškega, pa peljajo sedaj v London na ogled. Turški sultan je hotel v Balkan vojsko poslati, si je pa odmislil, zato pa je 2 bataljona v Plevlje poslal, kder so tudi avstrijski vojaki nameščeni; turška zastava plapola zraven avstrijske; res čudnih dnij smo učkali! Magjarom in turkoljubom mora srce samega veselja polno igrati. — Bismark daje po svojih novinah hudo udrihati po Rusih, ti mu odgovarjajo jednako. Ali to, vendar ne brani, da se nebi Bismark in Gorčakov v Berlinu obiskovala in pogovarjala. Kaj je to? V Belgiji imajo vse fare svoje katoliške šole, v dvema mesencema so to dognali, državnih freimavterskih šol je uže 500 praznih. Nov dokaz, koliko premore katoliško verno ljudstvo, ako ima odločnih in hrabrih vodnikov!

Za poduk in kratek čas.

Čuden par bočkorov ali šolnjev.

II. Drugo jutro izide ogledovat se po mestu, nebi li se dalo kaj prav po ceni kupiti, poznej pa drago prodati. Ravno ta dan ribili so neki ribiči, in ko nastavijo mrežo kraj Abu-Kasemovega hrama, očutijo naenkrat v njej nekaj silno težkega. Izvlečejo mrežo, in mamica jih spopadne, ko zagledajo, čemur se nikdar niso nadali. — Abu-Kasem-Tamburove bočkore, ki so se svojimi cvčki v mrežo zamotali. Strašno razdraženi čez tako ribo, počnejo grozno psovati in preklinjati. Konečno nje popadnejo pa hajd ž njimi skoz Tamburova okna, in na nesrečo zadenejo v največe kristalne steklenice, nemilostivo razbijejo jih na sto kosov, rožna voda pa se razlije in razteče do kaplje. Kako je bilo starcu pri sreči, ko je zvečer domu prišedši stopil v svojo sobo, opazil polomljena okna, razdrobljene krasne steklenice, dragoceno dišečo vodo razlito, in sred hiše nesrečne svoje stare bočkore! Zgrabi se za kalpak, vrže ga z glave na tla, počne se po prsih tolči, trgati in pipati brado in lase, in tako javkati in nevoljevati, da so sosedi pritekli gledat, kaj se je dogodilo. Uvidevši to prikazen, čudijo se, in kakor je to pri takih okolnostih navadno, tudi smejejo. Ko pa so se do sitega nasmejali, in resnobno o tem dogodku razmišljevali počeli, sprevidele so vsi, da se s temi šolnji ni šaliti, in da

mora nekak nečisti dub v njih tičati in ž njimi ravnati. Ha! reče naposled nek stari hodža ali molec, to je uprav ono, kar sem jaz nekđaj v nekoj braminskoj (bramini so paganski svetci v Indiji) knjigi čital, da se v haljine, ktere se odveč dolgo nosijo, sevlazi duša kakega hudobnega človeka, in da se one tako povampirijo („zvrčijo“). To je pač res! rečejo vsi soglasno, pa kaj bi druga bilo? Tu ni druge pomoči ko: šolnji morajo se dobro posušiti, potem sežgati in pepel, kedar od juterne strani veter vleče, razvejati. Zdaj jih vzame siromašni starec, pogleduje jih solznatim okom, in dvomljivo z glavo mahajé dene nje na streho proti solncu, da bi se najpoprej tam dobro osušili. Drugi den zbere se sosedska deca in začnejo se pod onoj streho igrati. V uprav tistoj dobi pribežala sta tudi dva mačaka, stirjavata in kavzata se po strehi, porineta na zadnje šolnja raz strehe, in ta padneta dvema dečkoma na glavo in hudo ranita. Dečka začneta se dreti in jokati, očetje pribežijo, poberejo šolnje in dečka s krvavima glavama, in grejo h kadiju na tožbo. Kadija dade posestnika šolnjev k sebe dozvati, in pita ga z grozovitnim glasom: „Poznaš ti to grdobno pošast?“ Ah gorje mi! Poznam njo, da se Bog usmili! Kaj pa tukaj delajo ti nesrečni šolnji? odgovori žalostnim glasom. V kratkem da rečemo: tudi zdaj rešil se je batin s težkimi denarji, šolnje pa — je dobil nazaj. Da bi se vendar enkrat znebil vseh nadlog in neprilik, zamota jih v neke cunje, povije culo z vožjem, in ko se je zmračilo, odide v svoj vrt, in nje zakopa globoko v zemljo. Nekdo od sosedstva pa ga je zapazil pri tem delu, in misleč da si je Abu-Kasem Bog vé kaj dragocenega skril, ukrade se v noči prek plota, izkopa culo, zasiplje jamo, poravna zemljo in odide s tajnim zakladom. Ko pa je doma culo komaj živ razvezal, opazi, kako se je opekel, zveže to gujusobo zopet in vrže njo v skriven jarek, v kateri so mestue pomije vlivali. Nekoliko dni potem bila je silna ploha, in rečena cula obtiči v jarku, okoli nje nakupi se blata, jarek se zapše, voda se zajezi in vdere v kleti in pivnice, in tako mnogim veliko škode napravi. Pozovejo se zidarji, da pregledajo in očistijo jarek, pa da presodijo in rečejo, kaj je uzrok, da se je bil zaphal. Pri tej priliki najdejo med drugoj nečistočoj tudi taisti zamotljaj in ga odnesejo kadiji, ki ga da razvozlati in hajd po Abu-Kasem-Tambura. Koža se mu je ježila, ko je vstopil v sodnijo in zapazil svoje bočkore. Hudirjev človek! zadere se kadija nad njim, reci, kajti prav za prav nameravaš s temi bočkori? Zdaj moraš toliko škode plačati. . . . Častiti kadija! odgovori Abu-Kasem, zdaj že vidim, da s temi šolnji nekaj ni v redu, ker so tudi od ondot izišli, kder sem jih bil zakopal. Vse bom plačal in pretrpel, kaj koder pravičen sod izreče in mi odsodi, samo edino to prosim: reši me za božjo voljo te nesrečne pošasti. Oslobodi me od teh mojih največih sovražnikov

in ne davaj mi jih več nazaj. Kadija se sam ni mogel ubraniti smehu, in ko je Abu-Kasem vso škodo poravnal, dade one čudne bočkore nekam odnesti, njemu pa svetuje: naj od zdaj ne nosi več pre odviše dolgo starih šoljev!

Jožef Žitek.

Smešničar 40. Leta 1848. raznesel se je glas po cesarstvu, da so narodi dobili konstitucijo. Kaj je to, popraševalo je mlado in staro? Vprašava-jočim kmetom je v Savinjske dolini nek grajščin-ski gospod reč tako razložil: „glejte, dobili smo konstitucijo, to se reče: do sedaj je bil vsak kmet pes, zanaprej smo pa vsi — „glib“. J. O.

Razne stvari.

(*Svitli cesar*) so šoli v Čerbergu na Koroškem 300 fl. podarili.

(*Slovenska tiskarna v Mariboru*) prej last g. profesorja Pajka je prešla v last g. Karola Lorenca. Tudi se je preselila na stolci trg (Domplatz) v g. Manihovo hišo št. 11. Ondi se sprejemajo naročila pa tudi „Slovenski Gospodar“ dobiva.

(*Kat. podp. društvu v pomoč šolskim sestram*) v Celji so darovali: Po čast. gosp. J. Bezenšek blagorodna grofica Teodora Rumerskirch v Gradcu 50 gold. Čč. gg. Vekoslav Šijanec, kaplan v Šmartnu v Rožni dolini 2 gl., Ed. Janžek, kaplan v Pod-sredi 2 gl.

(*Nesreča.*) V torek 23. sept. je na celjskem kolodvoru nalagal Anton Stepišnik, kmečki sin iz Škoflje vasi, hlode na voz; kar se hlod zmuzne na njega, mu prebije črepinjo, da pri priči mrtev obleži.

(*Nedeljsko šolo*) nameravajo v Ptuji osnovati za trgovske učence in praktikante. Bi tudi dru-god kazalo.

(*Železnica iz Spod. Drauberga do Wolfsberga*) v Lavantske dolini je 38 kilometrov dolga, je stala 2.400.000 davkeplačiteljskih goldinarjev in se bo 4. okt. po njej začelo voziti.

(*Živinske gine*) razsajajo po gornjem Drav-skem polji, v št. Janževske župniji je ta bolezen uže kakih 40 goved zadušila.

(*Ustreljeno našli*) so kuharico Engen Seeder-jevo, žagmeštra na Vranskem. Pravijo, da se je z revolverjem igrala in usmrtila.

(*Strelna udarila*) je v Janez Vogrinečevo gospo-darsko poslopje v Juvancih pri Ljutomeru in požgala.

(*Surovež*) J. Ferk, viničar v Grušovi marib. okraja, je staro žensko tako neusmiljeno v svojej pijanosti sklal, da je reva v smrtnej nevarnosti.

(*Dolgo božjo pot*) opravilo je več pobožnih oseb, ki so iz Lehna v Ribniški fari Mahrenberškega okraja procesijo imeli na Sladko goro na praz-nik: male Gospojnice. Pišejo nam, da so se vrnoli jako zadovoljni.

(*Umrli*) je v Mariboru mnogo poznani trgovec, Roman Pahner, 74 let star.

(*Veverica smrt zakrivila*) je posestniku F. Roškarju v Grušovi marib. okraja. Veverica mu je ušla na oreh, on pleže za njo, padne iz drevesa, dobi 12 ran po glavi, zlomi nogo in po 6dnevnem trpljenju umerje.

(*G. Jurij Kaas*) bivši gimnazijalni profesor v Gradcu je postal ravnatelj mariborskega učitelj-skega pripravnišča. Da bi se bil konkurs razpisal, na slovenščino ozir jemalo, o tem nismo ničesar slišali.

(*Grozde krađejo*) okoli Maribora in v mesto prodavat nosijo razni postopači in kradljivke prav marljivo in slobodno.

(*Razstava v Lipnici*) je bila izvrstna in dobro obiskovana; v nedeljo 28. sept. bilo je 13.000 ljudi v razstavi.

(*Obsojen*) je bil v Celji Filip Kristofič zavolj požiganja na 6 let, Ed. Gottsberger, poštar Hrast-niški, zavolj tatbine na 1 leto, oženjeni Luka Čreš-nar in neoženjena Lojza Gorenjak pri sodniji v Konjicah zarad pohujšljivega življenja na 3 me-sence v ječo.

Najnovejši kurzi na Dunaju.

Papirna renta 67.90 — Srebrna renta 69.15 — Zlata renta 81.20 — Akcije narodne banke 84.00 — Kreditne akcije 268.— — Napoleon 9.31 — Ces. kr. cekini 5.57 —

Loterijske številke:

V Gradcu 27. sept. 1879. 80, 28, 15, 58, 23.
Na Dunaju „ „ 17, 60, 75, 7, 5.
Prihodnja srečkanje: 11. okt. 1879.

Oznanilo.

Pomoč v denarnih, pravnih, kupčijskih in drugih rečeh; pisarije in pravdni sveti zastoj, državni lozi i agentne službe. „Novi časnik“ za celo leto le 1 fl. — Nar. povédke 1/2 fl. — Loto skrivnosti 1/2 fl. — Posojila po 5 1/2 %. Tudi službe vsem, ki pisati znajo, hitro v 14 dneh priskrbi Fr. Peterlin, Vega ulica 10. Ljubljani.

Železna ognjišča

in jih posamezne dele, potem

peči

iz plehovine ali litega železa,

nagrobne križe

priporoča po najnižjej ceni

Danijel Rakuš-eva

ŽELEZARIJSKA KUPČIJA

1-8

v Celji, v graškeje ulici.